

תת"ע 715/05/15 - נסונוב מייק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 715-05-15 מדינת ישראל נ' נסונוב מייק
תיק חיצוני: 90210092715

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	נסונוב מייק
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 1.6.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש, בניגוד לתקנה 308(ב) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,200, פסילה בפועל לתקופה של חודשיים ופסילת רישיון נהיגה למשך חודשיים על תנאי לתקופה של שנתיים.

המבקש נשפט בהיעדרו לאחר שהוזמן כדין לדיון בעצם חתימה על שולי ההזמנה לדין וכתב אישום, אך לא התייצב.

טיעוני הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון מחמת טעות אנוש ובהיסח הדעת, שעה ששהה בחו"ל לתקופה ארוכה של 3 חודשים (בתאריך 24.5.15 יצא המבקש את גבולות המדינה ושב בתאריך 23.8.15). חודשים לאחר מכן נודע לו כי נשפט בהיעדרו.

עוד טען כי למבקש ראיות להוכחת חפותו, ומשכך הותרת פסק הדין יש בה משום עיוות דין. לדבריו, המבקש ביצע את התיקון במוסך מורשה, בסמוך לדרישת השוטר ובידיו מסמכים להוכחת טענתו. במעמד איסור השימוש, לא נאמר למבקש שעליו לדווח למשטרה לאחר ביצוע התיקון, ועל כן המשיך לנהוג ברכב כרגיל לאחר התיקון.

עוד נטען כי למבקש נסיבות אישיות נוספות אשר מצדיקות את ביטול פסק הדין.

לבקשה צורף העתק תעודת בירור פרטים על נוסע.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהנאשם הוזמן כדין למועד הדיון בעניינו, אך לא התייצב ואף לא ביקש דחייה, וזאת

על אף שידע על מועד הדיון מבעוד מועד. לפיכך, אין לו אלא להלין על עצמו.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי התייצבותו. נפסק לא אחת, כי טעות או בלבול אינם עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

בע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (לא פורסם) חזר בית המשפט העליון והבהיר: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט."

ב. עיוות דין

בנוגע לעיוות דין, המבקש העלה טענה עובדתית אשר לא נתמכה בתצהיר ובמסמכים רלוונטיים המעידים על תיקון התקלה, בסמוך לדרישת השוטר.

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם קבעה: "נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

כפירה כללית לא די בה שכן "לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק דין, ולא היא" (ראה: דברי כב' השופטת מ' נאור ברע"פ 1773/04 איסמעיל אלעוברה נ' מדינת ישראל; ע"פ 2119/02 (מחוזי - חיפה) עופר כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

על כל אלה יש להוסיף, כי אף העונש שהוטל על המבקש בהעדרו לא מקים חשש לעיוות דין. המבקש נפסל למשך חודשיים, עונש פסילה הנמוך מפסילת המינימום הקבועה בחוק.

מכל הנימוקים הנ"ל הנני דוחה את הבקשה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תשע"ו, 30 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.